

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ.

Σκληρὸς ὁ θάνατος! φοικῶδες ὁ θάνατος! διότι ἀδικρίτως λαμβάνει τὴν ζωὴν τοῦ πτωχοῦ καὶ τοῦ πλουσίου, τοῦ ἄρχοντος καὶ τοῦ δούλου, τοῦ γέροντος καὶ τοῦ παιδίου, τοῦ τέκνου καὶ τοῦ πατρὸς· διότι ἀρπάζει ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς τὸ μόνον φίλτρον αὐτῆς, καὶ μετ' αὐτοῦ καὶ τὸ γλυκὺ αὐτῆς μειδιάμα· διότι ἀρπάζει ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ γηραιοῦ πατρὸς τὸ στήριγμα τοῦ γήρους του, τὸν μόνον αὐτοῦ υἱόν, καὶ προσθέτει εἰς τὸ βάρος τῶν ἐτῶν αὐτοῦ δάκρυα καὶ στεναγμούς. — Λαμβάνει τοὺς πλῆρεις δυνάμειος καὶ υγείας καὶ ἀφίνει τοὺς ἐξασθετισμένους καὶ ἀδυνάτους, οἵτινες βαρυνόμενοι τὸν ζητοῦσιν· ἀρπάζει τοὺς ἐναρέτους καὶ τοὺς δυναμένους νὰ πράξωσι καλὸν τι ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἀφίνει τοὺς κακοὺς, ἵνα πληρώσι τὴν γῆν μετ' τὴν κακίαν τῶν. — Δυστυχῆς μήτηρ! χύνεις τὰ μητρικά σου δάκρυα ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς φιλάτης θυγατρὸς σου, ἐκεῖνης, ἥτις σοὶ ἐμειδία καὶ τὴν πρωτὴν ὅταν ἐγειρέτο τῆς κλίνης, καὶ τὸ ἐσπέρας ὅταν σοὶ ἔλεγε τὴν καλὴν νύκτα· ἐκεῖνης, ἥτις δὲν σ' ἄφινε νὰ κλαύσῃς ποτὲ, ἥτις σὲ ἐπαρηγόρει ὅταν ἔβλεπεν ὅτι τί τοῦ ματαίου αὐτοῦ κόσμου σὲ ἐλύπησεν, ἥτις πάραυτα τὸ λυπημένον καὶ κατηφές πρόσωπόν σου τὸ μετέβαλλεν εἰς ἱλαρὸν καὶ χαρμόσουν. Θρηνεῖς; ἀλλ' οἱ θρῆνοι σου γέλωτα καὶ χαρὰν προξενοῦσιν εἰς τὸν δυσειδῆ καὶ ἄγριον θάνατον! — Δυστυχῆς πατήρ! ὅστις ἀπεφάσισες ν' ἀναπαυθῇς πλέον καὶ ν' ἀφήσῃς τὸν υἱόν σου ἐργαζόμενον ἀντὶ σοῦ, βλέπεις αὐτὸν σήμερον πλαγιασμένον ἐπὶ τῆς τελευταίας αὐτοῦ κλίνης, ἀναίσθητον εἰς τὰ πατρικά σου δάκρυα, κωφὸν εἰς τοὺς πατρικοὺς σου στεναγμούς! — Δυστυχῆς γυνή! ἥτις, ὀρραφὴν γονέων, ἐστήριζας τὰς ἐλπίδας τοῦ μέλλοντός σου εἰς τὸν σύζυγόν σου, βλέπεις αὐτὸν σήμερον θύμα τοῦ φοικώδους θανάτου! εἰς ποῖον πλέον θὰ στη-

ρίξῃς τὰς ἐλπίδας σου, εἰς ποῖον θὰ εἴπῃς τὰ μυστικά σου, πρὸς τίνα θὰ γελάσῃς; — ὦ Μαρία! σὲ ἐθεώρουν ὡς τὴν μόνην παρηγορίαν μου· σὺ ἦσο ἡ εὐτυχία μου, σὺ τὸ μειδιάμα μου! Σὲ ἐστερήθην Μαρία! σὲ ἔχασα, καὶ σὲ ἔχασα διὰ παντός! Ὁχι... θὰ σὲ ἐπανίδω, ἀλλὰ πότε; ἀλλὰ ποῦ; πλησίον τοῦ Θεοῦ, πλησίον τοῦ Πλάστου μας; ἔχασα τὸ γλυκὺ σου μειδιάμα, καὶ ἡ εὐτυχία μου μετεβλήθη εἰς δυστυχίαν, τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς εἰς μαῦρα λύπης δάκρυα, ἡ ἡμέρα μου εἰς νύκτα, ἡ ἀναπνοή μου εἰς στεναγμόν! ἔφυγες, καὶ τὰ πάντα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου σκοτεινὰ καὶ μαῦρα φαίνονται! Λάβε τὴν ζωὴν μου, θάνατε· ἐμοῦ τὴν ζωὴν λάβε· ἀλλ' εἰσαι σκληρὸς, διότι με ἀφίνεις νὰ ζῶ, διότι με ἀφίνεις νὰ βρέχω μετὰ δάκρυά μου τὴν κενὴν τῆς κλίνης καὶ ν' ἀναπνέω μετὰ τὰ ζωηρότερα χρώματα τὴν στιγμὴν, καὶ ἦν πᾶσαν πρωίαν ἠρχόμην ἀκροποδητὴ πρὸς τὴν Μαρίαν κοιμωμένην καὶ ἔθετα σιγαλὰ σιγαλὰ ἐπὶ τοῦ ἀγγελικοῦ τῆς μετώπου τὸ πρωϊνὸν φίλημα. — Ἄφες τὸν νέον ἐκείνον, ἄφες τὸ μικρὸν ἐκεῖνο παιδίον, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ στόμα αἱ γλυκεῖαι τοῦ πατρὸς ἐλπίδες μειδιῶσιν· ἄφες τὴν κόρην ἐκείνην, ἥτις εἶναι ἡ χαρὰ τῆς μητρὸς τῆς, ἡ εὐδαιμονία τῆς οἰκογενείας τῆς, ὁ διδάσκαλος τῶν ἀνηλίκων αὐτῆς ἀδελφῶν! Ἐμοῦ τὴν ζωὴν λάβε, ἐμοῦ τὸν τάφον ἀνοιξόν· γέλας; ἀλλὰ σὺ γέλας πάντοτε ὁσάντις βλέπεις τοὺς ἄλλους κλαίοντας, ὦ σκληρὸ θάνατε!

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.

Ο Αὐτάρεσκος.

Τὸ πρωτὶ, μίαν ὥραν ἔμπροσθεν τοῦ καθρέπτου διορθῶναι τὸν λαιμοδέτην αὐτοῦ καὶ ποτὲ δὲν εὐχαριστεῖται. Ἀφοῦ κτενισθῇ καὶ καλλωπισθῇ δὲν παραιτεῖ τὸν καθρέπτην, ἀνδρὸς ποιήσῃ προηγουμένως σχή-

ματά τινα καὶ ὁμιλήσῃ ὀλίγον μετὰ τῆς ἐν τῷ καθρέπτῃ εἰκόνας αὐτοῦ, ἵνα θεβαιωθῇ ὅτι ὁμιλεῖ ὡς ῥήτωρ. Καθ' ἐκάστην μεταβάλλει καὶ τὸν τρόπον τῆς ὁμιλίας καὶ τοῦ βαδίσματός του, διὰ τὸ ἀποκτήσῃ νέον βάδισμα κομψότερον, διὰ τοῦτο, τὸν μόνον ἄνθρωπον, τὸν ὅποιον δυσκόλως ἐκ τῶν ὑπὸ σθεν δύναιται νὰ διακρίνης εἶναι ὁ αὐτὰρ ρεσκός. Ὅλαι αἱ γυναῖκες τὸν ἀγαπῶσι καὶ εὐρίσκουσιν αὐτὸν κομψόν, ὥρατον, χαρίεντα πνευμανώδη. Πολλὰί νέαι ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ἀπέθανον, ἡ δὲ τελευταία λέξις, ἣν εἶχον προσφέρει ἦτο τὸ ὄνομά του. Ὅταν ὁμιλῇ, τὸ στόμα αὐτοῦ λαμβάνει εἰς πᾶσαν λέξιν καὶ φράσιν διάφορα ἀλλόκοτα σχήματα, αἱ ὁφρὺς του κινεῖται ἀδιακόπως. Ἄν ἡ φύσις τῷ ἔδωκε μικρὰς χεῖρας, τότε πρέπει νὰ τὸν ἴδῃς πόσα σχήματα κάμνει. Ὅμιλεῖ πάντοτε περὶ ἑαυτοῦ. Ἡ ὁμιλία του περιστρέφεται εἰς ἐρωτικά κατορθώματα, εἰς καρδίας, ἃς διὰ τοῦ ἐρωτικοῦ αὐτοῦ πυρὸς ἐφλέξε. Πᾶν μυθιστόρημα τὸ ὅποιον ἀναγινώσκει τῷ δίδει νέας ιδέας: ὑποθέτει ἑαυτὸν ἔχοντα τὰ προτερότερα τοῦ ἥρωος τοῦ μυθιστορήματος. Ἡ βιβλιοθήκη του συνίσταται ἐκ τῶν ἀπάντων τοῦ Paul de Kok, ἐκ τοῦ . . . καὶ ἐκ τῶν . . . Γνωρίζει τίς εἶναι ὁ καλῆτερος ῥάπτης. Ἐφημερίδας ποτὲ δὲν ἀναγινώσκει· ἀλλ' ὅταν, ἐκ τύχης, λάβῃ καμμίαν ἀνά χεῖρας, παρατηρεῖ ἂν εἰς τὰ διάφορα λέγεται τι περὶ συρμού.

EKEINH.

Χρόνος παρήλθεν, ἀφότου ἀπέπτῃς ἀπὸ τῶν ἀγκαλῶν μου μετακλήθῃς παρὰ τοῦ οὐρανίου Πατρός σου, καὶ ἡ στέρησίς σου ὁσημέραι γίγνεται μοι ἐπισηπτοτέρα· χρόνος παρήλθε, καὶ τὰ δάκρυά μου οὐδὲν δύναται νὰ ζηράνῃ· χρόνος παρήλθε, καὶ ἡ εἰκὼν σου, ζωηρὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου,

μὲ συνοδεύει παντοῦ καὶ πάντοτε. Ἐνθυμῆσαι, Κόρη, ὅτε κατὰ πρῶτον σὲ εἶδον; ἐνθυμῆσαι ὅποια ἔρωτος ἄμα καὶ σεβασμοῦ αἰσθήματα μ' ἐνέπνευσας ἐκ πρώτης ἀφειτηρίας; Διατί τότε νὰ σ' ἀγαπήσω, ἐνῷ προὔκειτο νὰ κατασταθῶ μετ' ὀλίγον τοσοῦτον δυστυχῆς διὰ τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας; Ἐνθυμῆσαι τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ὁ ἱερεὺς, ἐκτελὼν τὴν ἐξ οὐρανοῦ ἀποστολήν του, μᾶς συνέδεσε διὰ τοῦ δακτυλιδίου τοῦ ἀρραβῶνος, καὶ τὰς συγκινήσεις τῆς ὥρας ἐκείνης, ἐν ἣ, κατὰ πρῶτον, συνησθάνεσο, ἐκ θείας ἀποκαλύψεως, τὴν ἱερότητα τοῦ νέου σταδίου, ὅπερ προσεκαλεῖτο νὰ διατρέξῃς; Ἐνθυμῆσαι τὸν χρόνον ὃν διήλθομεν συνδεδεμένοι διὰ μόνου τοῦ ἀρραβῶνος καὶ παρασκευάζοντες τὰς ψυχὰς ἡμῶν διὰ τὴν ὀλοτελή ἑαυτῶν ἔνωσιν καὶ σύμπνοιαν; καὶ τὰς γλυκεῖας στιγμὰς ἃς μᾶς παρεχώρουν οἱ γονεῖς σου, καὶ καθ' ἃς, σὺ μὲν ἐδιδάσκεσο τὰ περὶ τοῦ νέου βίου ὅστις σὲ ἀνέμενε, ἐγὼ δὲ ἡγιαζόμην διὰ τῆς συναναστροφῆς σου, ἀποπλυνόμενος ἀπὸ τῶν ἀμαρτιῶν τῆς νεότητός μου καὶ βαπτίζόμενος εἰς τὴν κολυμβήθραν τῶν ἀγνῶν αἰσθημάτων σου ὅπως κατασταθῶ σοι ἄξιος; Ἐνθυμῆσαι τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν ὁ ἱερεὺς ἐπανῆλθεν ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ καὶ μᾶς ἥνωσε διὰ παντός; Ἐνθυμῆσαι τὸ μεγαλεῖον τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ μυστηρίου; Ἐνθυμῆσαι ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡσθάνθημεν ἀμφοτέρω, ὅτι ἀόρατός τις χεὶρ ἀπέσπα ἡμᾶς ἀφ' ἡμῶν αὐτῶν διὰ νὰ προσκολλήσῃ ἡμᾶς πρὸς ἑαυτούς; Ἐνθυμῆσαι τὴν χαρὰν τῶν γονέων μας καὶ τὰς ἐγκαρδίους εὐχὰς των, καὶ τὴν ἐκ ψυχῆς ἀγαλλίασίν των, παραδιδόντων ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων εἰς τὸ ἱερὸν θυσιαστήριον τοῦ Γάμου κόρην παρθένον μὲ ψυχὴν λειπάρεθον; Ἐνθυμῆσαι ὅποιον ἐρόθημα ἐκάλυψε τὸ παρθενικὸν πρόσωπόν σου, ὅποτε ἐτόλμησα, τρέμων καὶ συγκινούμενος, νὰ καταθέσω ἐπὶ τῶν ἀγνῶν χειρῶν σου τὸ πρῶτον φίλημα; Ἐνθυμῆσαι τὴν ἀμοιβαίαν σύμπνοιαν, ἀγάπην, ἀφοσίωσιν, τὸν ἀμοι-